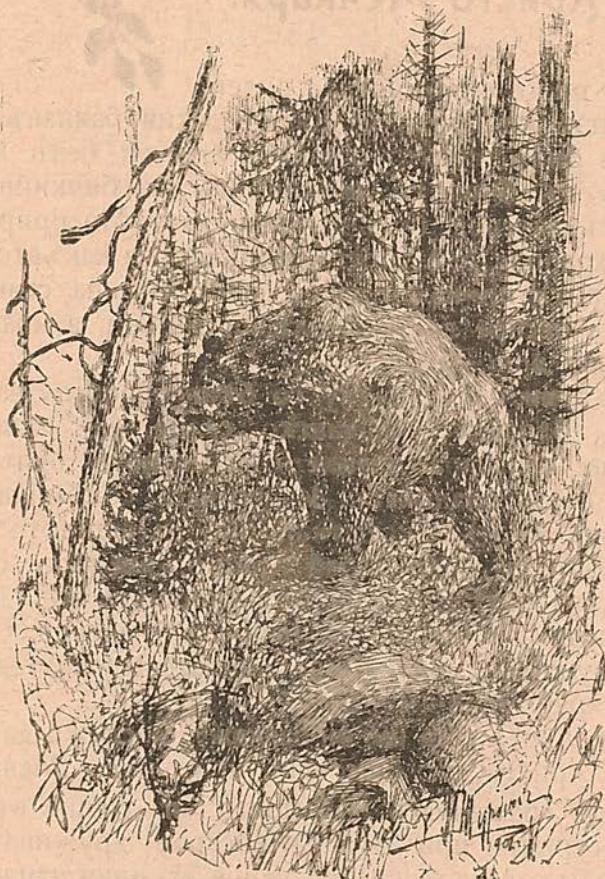

тамъ само стърчаха дъбови храсти съ пожълтѣли листа, тъжно изглеждаха. Войниците патраули едва си пробиваха пътъ изъ гъстолаците, а възъ урвите трѣбаше и да пълзятъ. Бай Христо, който бѣ израстналъ въ планината, всѣкой пътъ изпрѣваряше другарите си. Прѣдъ тѣхъ се изпрѣчи единъ дълбокъ, стрѣменъ и гористъ долъ, въ който се чуваше какъ шуми пленинския потокъ. Тѣ се спуснаха изъ него да излѣзватъ на срѣщния брѣгъ. Пълзейки едва се изкачваха къмъ поляната на противоположната страна, когато изведнѣжъ се спрѣха изненадани отъ нѣщо. Забѣлѣзаха, че

близко до тѣхъ на 500—600 крачки имаше турски постъ отъ 6—7 войници. А още по-голѣма бѣ уплахата имъ, когато нѣколко само крачки прѣдъ тѣхъ